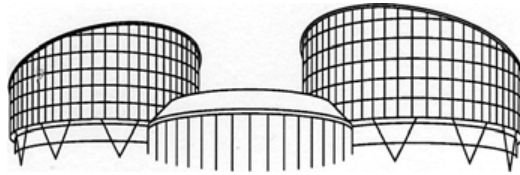

No.F09222/33

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΓΓΕΛΑΚΗ κατά ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή αρ. 25932/09)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015

*Η παρούσα απόφαση είναι οριστική. Μπορεί ωστόσο να υποστεί
τυπικές διορθώσεις.*

Στην υπόθεση Αγγελάκη κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Ledi Bianku, *πρόεδρος,*

Linus-Alexandre Sicilianos,

Aleš Pejchal, *Δικαστές*

και André Wampach, *βοηθός γραμματέας τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 17 Νοεμβρίου 2015,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 25932/09) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Ευάγγελο Αγγελάκη («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 15 Απριλίου 2009 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Γ.Στυλιανάκη, δικηγόρο του Συλλόγου Ηρακλείου. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κυρία Κ.Παρασκευοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και τους Μ.Α.Ζαχίλας και Κα Μ.Γερμανή, Εισηγητές του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 5 Ιουλίου 2011, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στη Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Α. Οι συνθήκες της παρούσας υπόθεσης

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1955 και κατοικεί στο Ηράκλειο της Κρήτης

5. Στις 14 Δεκεμβρίου 1996, αγόρασε οικόπεδο στην Κρήτη.
6. Ταυτόχρονα, υπέβαλε φορολογική δήλωση στην αρμόδια ΔΟΥ Ηρακλείου σχετικά με το οικόπεδο.
7. Στις 21 Νοεμβρίου 2001, οι αρμόδιες αρχές εξέδωσαν την έκθεση φορολογικού ελέγχου, επιβάλλοντάς του φόρο ακίνητης περιουσίας ύψους 1.303.170 δρχ. (περίπου 3.824,41 €) και ένα πρόστιμο ύψους 150.000 δρχ. (περίπου 440,20 €) δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 31 του νόμου αρ.820/1978 λόγω ανακριβούς φορολογικής δήλωσης.
8. Στις 9 Ιουλίου 2002, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου, αγωγή με σκοπό την ακύρωση των εν λόγω πράξεων.
9. Στις 25 Απριλίου 2007, η συνεδρίαση ενώπιον του δικαστηρίου αναβλήθηκε για τις 26 Σεπτεμβρίου 2007, λόγω απεργίας των δικηγόρων.
10. Κατά την ημερομηνία αυτή, η συνεδρίαση αναβλήθηκε εκ νέου για τις 30 Ιανουαρίου 2008, μετά από σχετικό αίτημα του δικηγόρου του προσφεύγοντος, για να καταθέσει σημαντικά έγγραφα.
11. Στις 28 Μάιου 2008, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Ηρακλείου έκανε δεκτή την αγωγή του προσφεύγοντος και ακύρωσε τις προσβαλλόμενες πράξεις (Απόφαση αρ.48/2008)
12. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα την 29 Οκτωβρίου 2008.

Β. Το σχετικό εσωτερικό δίκαιο

13. Ο Νόμος 4055/2012 με τίτλο «Δίκαιη δίκη και εύλογη διάρκεια αυτής» τέθηκε σε ισχύ την 2 Απριλίου 2012. Με τα άρθρα 53 έως 58 του προαναφερόμενου Νόμου, εισάγεται νέα προσφυγή αποζημίωσης, η οποία προσβλέπει στην χορήγηση δίκαιης αποζημίωσης, λόγω αδικαιολόγητης παρατάσεως μιας διοικητικής διαδικασίας. Το άρθρο 55 παρ. 1 ορίζει :

«Η αίτηση ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας και εντός προθεσμίας έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου, η οποία εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειας αυτής (...).».

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΕΙΝΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ.1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

14. Ο προσφεύγων διατείνεται ότι κατά τη διάρκεια της διαδικασίας δεν τηρήθηκε η αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο έχει ως εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσής του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

A. Επί του παραδεκτού

15. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφυγή θα έπρεπε να κηρυχθεί απαράδεκτη σε εφαρμογή του προβλεπόμενου από το άρθρο 35 παρ.3-β της Σύμβασης κριτηρίου, όπως τροποποιήθηκε από το Πρωτόκολλο αρ.14, σύμφωνα με το οποίο το Δικαστήριο μπορεί να κηρύξει μια προσφυγή απαράδεκτη όταν « ο προσφεύγων δεν έχει υποστεί σημαντική ζημιά, εκτός εάν η τήρηση των δικαιωμάτων του ανθρώπου που εξασφαλίζονται από την Σύμβαση και τα Πρωτοκολλά της απαιτεί εξέταση της ουσίας της προσφυγής και υπό την προϋπόθεση να μην απορριφτεί για τον λόγο αυτό, υπόθεση που δεν έχει εξεταστεί δεόντως από εθνικό Δικαστήριο». Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται σχετικώς, ότι ο προσφεύγων δεν υπέστη σημαντική ζημιά. Ειδικά, σημειώνει ότι το πρόστιμο των 440 € περίπου το οποίο επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα ήταν μικρό και δεν μπορούσε να προκαλέσει σημαντικές

επιπτώσεις στον επαγγελματικό του βίο. Εξάλλου, σύμφωνα με την Κυβέρνηση, οι άλλες δυο προϋποθέσεις του άρθρου 35 παρ.3-β της Σύμβασης, έχουν ικανοποιηθεί. Ο προσφεύγων αντιτάσσεται στον ισχυρισμό αυτό. Διατείνεται ότι η προσφυγή ακύρωσης ενώπιον των διοικητικών δικαιοδοσιών αναφερόταν επίσης στην πράξη επιβολής φόρου ακίνητης περιουσίας. Εξάλλου, εκτιμά ότι βάσει της επισφαλούς οικονομικής του καταστάσεως, το επίδικο διακύβευμα δεν ήταν αμελητέο.

16. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων καταδικάστηκε στην καταβολή φόρου ακίνητης περιουσίας ύψους 1.303.170 δρχ. (περίπου 3.824,41 €) και φορολογικού πρόστιμου 150.000 δρχ. (περίπου 440,20 €). Εκτιμά ότι, για την ανάγκη της υπόθεσης, πρέπει πρωτίστως να εξεταστεί το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 6 και στη συνέχεια, εκείνης της εφαρμογής του άρθρου 35 παρ.3-β της Σύμβασης. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η φορολογική διαφορά δεν εμπίπτει στον τομέα των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων αστικού χαρακτήρα (Ferrazzini κ. Ιταλίας, ([GC], αρ.44759/98, 12 Ιουλίου 2001, παρ.29) και συνεπώς το άρθρο 6 δεν έχει λόγο να εφαρμοστεί σε μια διαδικασία σχετικά με την αμφισβήτηση της πράξης επιβολής φόρου ακίνητης περιουσίας καθεαυτή. Αντιθέτως, η διαδικασία σχετικά με την αμφισβήτηση της πράξης επιβολής του προστίμου ύψους 440 € εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 της Σύμβασης. Πράγματι, ο γενικός χαρακτήρας της νόμιμης διάταξης που παραβίασε ο προσφεύγων καθώς και το αντικείμενο τόσο προληπτικό όσο και κατασταλτικό της επιβληθείσας ποινής αρκούν να καθορίσουν την ποινική φύση της ένδικης παραβίασης του άρθρου 6 της Σύμβασης. Λαμβάνοντας υπόψη τα προαναφερόμενα, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι ο προσφεύγων δέχτηκε «ποινική κατηγορία» (βλ. *Μαμιδάκης κ.Ελλάδας*, αρ.35533/04, 11 Ιανουαρίου 2007, παρ.20-21 και

Καπετάνιος κ.α. κατά Ελλάδας, αρ. 3453/12, 42941/12, 9028/13, 30 Απριλίου 2015, παρ.53-56). Το άρθρο 6 της Σύμβασης έχει συνεπώς εφαρμογή στην παρούσα.

17. Σχετικά με την εφαρμογή του νέου κριτηρίου περί απαράδεκτου που προβλέπεται από το άρθρο 35 παρ.3-β της Σύμβασης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διάταξη που εισάγεται με το Πρωτόκολλο αρ.14 προβλέπει νέα προϋπόθεση για το παραδεκτό, με δυο ρήτρες διασφάλισης που πρέπει να ικανοποιούνται σωρευτικά (βλ. *Ionescu κατά Ρουμανίας* (αποφ.) αρ.36659/04, 1^η Ιουνίου 2010, και *Holub κατά της Δημοκρατίας της Τσεχίας* (αποφ.) αρ.24880/05, 14 Δεκεμβρίου 2010).

18. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ακόμα και αν υποθέσουμε ότι το εν λόγω ποσό έχει οικονομική πτυχή αμελητέα σε τέτοιο βαθμό που θα μπορούσε να διακυβεύει το νέο κριτήριο του παραδεκτού, την εποχή των γεγονότων η Ελληνική έννομη τάξη δεν πρόσφερε στους ενδιαφερόμενους δυνατότητα προσφυγής που να τους επιτρέπει να διαμαρτύρονται για τη διάρκεια διοικητικής διαδικασίας (βλ. παρ.13 ως άνω). Υπό το πρίσμα της διερμηνευτικής νομολογίας περί της δεύτερης ρήτρας διαφύλαξης (*Dudek κατά της Γερμανίας* (αποφ.) αρ.12977/09 κλ.α., 23 Νοεμβρίου 2010), το Δικαστήριο θεωρεί ότι η υπόθεση δεν έχει δεόντως εξεταστεί από εθνικό Δικαστήριο. Το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι η ένσταση εκ της έλλειψης σημαντικής ζημιάς πρέπει να απορριφθεί.

19. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι η προσφυγή δεν είναι κατ'έκδηλο τρόπο αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ.3-α της Σύμβασης. Σημειώνει ακόμα ότι δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαράδεκτου. Συνεπώς πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Ως προς την ουσία

1. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

20. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη ξεκίνησε την 9^η Ιουλίου 2002, όταν το Πρωτοδικείο του Ηρακλείου έλαβε γνώση της υπόθεσης από τον προσφεύγοντα, και έληξε την 28 Μαΐου 2008, ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασης αρ. 48/2008. Διήρκεσε κατά συνέπεια περισσότερο από πέντε έτη και δέκα μήνες για ένα βαθμό δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας

21. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι δικαιοδοσίες αποφάσισαν εντός προθεσμίας η οποία δεν θα μπορούσε να λογιστεί ως μη εύλογη. Εξάλλου, σύμφωνα με την Κυβέρνηση, ο προσφεύγων δεν ζήτησε όπως είχε το δικαίωμα, να καθοριστεί ημερομηνία συνεδρίασης κατά προτεραιότητα. Η Κυβέρνηση επικαλείται επίσης την αναβολή της υπόθεσης λόγω απεργίας των δικηγόρων και αναβολή μετά από αίτηση του προσφεύγοντος, για την προσαγωγή σημαντικών εγγράφων. Υποστηρίζει ότι οι καθυστερήσεις που σημειώθηκαν λόγω των αναβολών αυτών δεν μπορούν να καταλογισθούν στις αρχές και ότι ούτως ή άλλως, δεν ξεπερνούν εύλογη διάρκεια.

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας μιας διαδικασίας εκτιμάται ανάλογα με τις περιστάσεις της υπόθεσης και των κριτηρίων που καθιερώνονται από την νομολογία της, και ειδικά από την περιπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και το διακύβευμα της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ άλλων, *Βασίλειος Αθανασίου κ.α. κατά της Ελλάδας*, αρ.50973/08, 21 Δεκεμβρίου 2010).

23. Το Δικαστήριο εκδίκασε πολλάκις υποθέσεις με ζήτημα παρόμοιο με το παρόν και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 παρ.1 της Σύμβασης (βλ. *Βασιλείου Αθανασίου κ.α.*, ως άνω)

24. Μετά την εξέταση όλων των στοιχείων που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ούτε προέβαλε επιχείρημα που θα μπορούσε να οδηγήσει σε διαφορετικό από το παρόν συμπέρασμα. Πράγματι, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη ότι το Πρωτοδικείο αναγκάστηκε να αναβάλει την εξέταση της υπόθεσης μια πρώτη φορά λόγω της απεργίας των δικηγόρων, και μια δεύτερη φορά, μετά από αίτηση του δικηγόρου του προσφεύγοντος. Ωστόσο, σημειώνει ότι η συνεδρίαση ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου καθορίστηκε αρχικά στις 25 Απριλίου 2007, δηλαδή περίπου πέντε χρόνια μετά την 9 Ιουλίου 2002, ημερομηνία κατά την οποία η αγωγή ακύρωσης κατατέθηκε από τον προσφεύγοντα. Ως προς το επιχείρημα της Κυβέρνησης, σύμφωνα με το οποίο ο προσφεύγων ξέχασε να ζητήσει τον καθορισμό της ημερομηνίας της συνεδρίασης σε συντομότερο χρονικό διάστημα, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ακόμα και στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο θα ήταν υποχρεωμένο να παρέχει προτεραιότητα στην υπόθεση του προσφεύγοντος εάν το είχε ζητήσει, η δέουσα επιμέλεια στην διοίκηση της δικαιοσύνης ανήκει πρωτίστως στις αρμόδιες αρχές (*Philis κατά Ελλάδας* (αρ.2) αρ.19773/92, 27 Ιουνίου 1997, Recueil (Συλλογή) 1997-IV, παρ.49 και *Μάνιος κατά Ελλάδας*, αρ.70626/01, 11 Μαρτίου 2004, παρ.28). Συνεπώς, μια ενδεχόμενη παράληψη του προσφεύγοντος να κάνει χρήση κάθε μέσον για να επιταχύνει την διαδικασία, δεν αναπληρώνει την υποχρέωση του κράτους να οργανώσει το δικαστικό της σύστημα ούτως ώστε οι δικαιοδοσίες του να μπορέσουν να εγγυώνται στο καθένα το δικαίωμα να λάβει οριστική απόφαση επί των αμφισβητήσεών του, οι οποίες σχετίζονται με τα αστικού χαρακτήρα δικαιώματά του και υποχρεώσεις του εντός ευλόγου διαστήματος. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει ως «εύλογη» τη διάρκεια που υπερβαίνει

τα πέντε έτη και δέκα μήνες για μια διαδικασία, όπως η παρούσα.

25. Στην προκειμένη περίπτωση, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ.1

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

26. Ο προσφεύγων διαμαρτύρεται ότι δεν υφίσταται στην Ελλάδα κανένα δικαστήριο στο οποίο θα μπορούσε να απευθυνθεί και να διαμαρτύρεται για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης βάσει του οποίου:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

A. Επί του παραδεκτού

25. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει τη διατύπωση παραπόνων κατά της παραβίασης της υποχρέωσης, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

29. Επιπλέον, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν πρόσφερε στους

ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης, που να τους επιτρέπει να διαμαρτύρονται σχετικά με τη διάρκεια μιας διαδικασίας (Τσουκαλάς κατά Ελλάδας, αρ. 12286/08, παρ.37-43, 22 Ιουλίου 2010 και Βασίλειος Αθανασίου κ.α. παρ.33-35, ως άνω).

30. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 12 Μαρτίου 2012, δημοσιεύθηκε ο Νόμος αρ.4055/2012 «Δίκαιη δίκη και εύλογη διάρκεια αυτής», που τέθηκε σε ισχύ την 2 Απριλίου 2012. Δυνάμει των άρθρων 53 και επομ. του προαναφερόμενου Νόμου, μια νέα προσφυγή καθιερώθηκε επιτρέποντας στους ενδιαφερόμενους να διαμαρτύρονται για τη διάρκεια μιας διοικητικής διαδικασίας εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία δημοσίευσης της σχετικής απόφασης. Το Δικαστήριο παρατηρεί ωστόσο ότι ο νόμος αυτός δεν έχει αναδρομική ισχύ και δεν προβλέπει ότι η προσφυγή μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τις υποθέσεις που ήδη έχουν ολοκληρωθεί, όπως στην προκειμένη περίπτωση, έξι μήνες πριν την έναρξη ισχύος του.

31. Βάσει των προαναφερόμενων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας, την εποχή των γεγονότων στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να επιτύχει την κύρωση του δικαιώματός του να εκδικαστεί η υπόθεσή του μέσα σε λογική προθεσμία, κατά την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

32. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον

επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

33. Ο προσφεύγων αξιώνει το ποσό των 24.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη.

34. Η Κυβέρνηση θεωρεί υπερβολικό και αδικαιολόγητο το αιτούμενο ποσό, λαμβάνοντας υπόψη τις περιστάσεις και ειδικά το ασήμαντο διακύβευμα της διαφοράς για τον προσφεύγοντα.

35. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το ποσό του προστίμου που αμφισβητείται ενώπιον των διοικητικών αρχών από τον προσφεύγοντα ανερχόταν σε 440 € περίπου. Προφανώς, το αιτούμενο από τον προσφεύγοντα ποσό ενώπιον του Δικαστηρίου για ηθική βλάβη, είναι δυσανάλογο σε σχέση με το περιορισμένο διακύβευμα της διαφοράς (βλ. *Jenik κατά Αυστρίας* (αποφ.) αρ. 37794/07, 11568/08, 23036/08, 23044/08, 23047/08, 23053/08, 23054/08 και 48865/08, παρ.65, 20 Νοεμβρίου 2012, *Fergadioti- Rizaki κατά Ελλάδας*, αρ.27353/09, 18 Απριλίου 2013, παρ.27). Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης των άρθρων 6 παρ.1 και 13 συνιστά επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη (*Αθανασιάδης κ.α. κατά Ελλάδας*, αρ.34339/02, παρ.27, 28 Απριλίου 2005).

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

36. Ο προσφεύγων ζητεί ομοίως, προσκομίζοντας απόδειξη, 1.500 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, καθώς και 187,20 € για τα έξοδα και τις δικαστικές δαπάνες στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαιοδοσιών.

37. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές.

38. Σύμφωνα με την πάγια Νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης σύμφωνα με το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και εύλογα ως προς το ύψος τους. (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας*, (δίκαιη ικανοποίηση), [GC], αρ.31107/96, παρ.54, EDDA 2000-XI).

Στην προκειμένη περίπτωση και λαμβάνοντας υπόψη τα έγγραφα που έχει στη διάθεσή του και τα προαναφερόμενα κριτήρια, το Δικαστήριο εκτιμά ως εύλογο να αναγνωριστεί για τον προσφεύγοντα το ποσό των 350 € για την αιτία αυτή, καθώς και κάθε ποσό που θα μπορούσε να οφείλεται λόγω φόρων.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

39. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* παραδεκτή την προσφυγή
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 και 13 της Σύμβασης
3. *Αποφαίνεται* ότι η διαπίστωση της παραβίασης συνιστά καθεαυτή επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη την οποία υπέστη ενδεχομένως ο προσφεύγων
4. *Αποφαίνεται* ότι
 - α) το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών το ποσό των 350 € προσαυξημένο με κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον προσφεύγοντα, για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη
 - β) από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή του ποσού, αυτό θα αυξάνεται με απλό τόκο με

επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ'αυτό το χρονικό διάστημα
επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής
Κεντρικής Τραπέζης, προσ αυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες
μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα
περαιτέρω.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε
εγγράφως στις 10 Δεκεμβρίου 2015, σύμφωνα με το άρθρο
77§§2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου

André Wampach
Βοηθός Γραμματέας
(υπογραφή)

Ledi Bianku
Πρόεδρος
(υπογραφή)

Πιστή μετάφραση του συνημμένου κειμένου
Αθήνα*, Η μεταφράστρια Α.Αλεξοπούλου